

(Sejtlánc-szerelvény
vesztegel csontalagútban; a velő
nem bukkan soha a fényre, s jaj, ha kifut:
mint a dugattyú, tolja előre e hang —
a szív mozdonyát túl sebesre szítva,
szegycsont átzúzásig uszítja,
a verőér csöve vért csöpög még — de csönd van!)

— Recsegő térdű
jégelefántok csordájaként a tavasz
csörtet majd széjjel; kék gyűrűkbe torlad,
tülekvő körök tarjagozzák egymást —
e harsogó erő világot volna szét;
de a katlanfalakról lavinadögök és
olvadt ormányok mállnak lefelé!
(1980)

